

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen i utökad sammansättning)

den 8 maj 2024*

”Ekonomiska och monetära unionen – Bankunionen – Gemensam resolutionsmekanism för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag (SRM) – Gemensam resolutionsfond (SRF) – Gemensamma resolutionsnämndens (SRB) beslut om beräkning av förhandsbidrag för år 2021 – Motiveringskyldighet – Invändning om rättsstridighet – Begränsning av domens rättsverkningar i tiden”

I mål T-393/21,

Max Heindr. Sutor OHG, Hamburg (Tyskland), företrätt av advokaterna A. Glos, M. Rätz, H.-U. Klöppel och M. Meisgeier,

sökande,

mot

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av J. Kerlin, C. De Falco och T. Wittenberg, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna B. Meyring, T. Klupsch och S. Ianc,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden A. Kornezov samt domarna G. De Baere, D. Petrлік (referent), K. Kecsmár och S. Kingston,

justitiesekreterare: handläggaren S. Jund,

efter den skriftliga delen av förfarandet

efter förhandlingen den 9 mars 2023,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom¹

- 1 Sökanden, Max Heinr. Sutor OHG, har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara beslut SRB/ES/2021/22 av Gemensamma resolutionsnämnden (SRB) av den 14 april 2021 angående beräkningen av förhandsbidragen för år 2021 till den gemensamma resolutionsfonden (nedan kallat det angripna beslutet), i den del beslutet avser sökanden.

[utelämnas]

III. Parternas yrkanden

- 25 Sökanden har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara det angripna beslutet och det angripna meddelandet, och
  - förplikta SRB att ersätta rättegångskostnaderna.
- 26 SRB har yrkat att tribunalen ska
- i första hand ogilla talan, och
  - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna,
  - i andra hand, för det fall yrkandet om ogiltigförklaring bifalls, låta verkningarna av det angripna beslutet bestå till dess att beslutet har ersatts, eller i vart fall under en period på sex månader från den dag då domen vinner laga kraft.

IV. Rättslig bedömning

- 27 Tribunalen erinrar inledningsvis om att sökanden även för säkerhets skull har yrkat att det angripna meddelandet ska ogiltigförklaras, för det fall tribunalen ger det ett självständigt innehåll i förhållande till det angripna beslutet som svar på den sjätte grunden. Enligt sökanden förklarade SRB i detta meddelande sitt beslut att inte bifalla sökandens begäran om omprövning av uppgifterna om förhandsbidragen för bidragsperioderna 2018–2020.
- 28 Tribunalen konstaterar att sökandens argument, trots rubriken till yrkandet om ogiltigförklaring av det angripna meddelandet, såsom det formulerats av sökanden, i själva verket endast innebär ett ifrågasättande av det angripna beslutets lagenlighet. Sökanden har således inte anfört något självständigt och målinriktat argument avseende det angripna meddelandet. Under dessa omständigheter kan slutsatsen dras att den sjätte grunden och talan i sin helhet i själva verket endast avser det angripna beslutet.
- 29 Till stöd för sin talan har sökanden åberopat fjorton grunder:
- den första grunden avser åsidosättande av artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63,

¹ Nedan återges endast de punkter i denna dom som tribunalen anser bör publiceras.

- den andra grunden avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen i artikel 70.2 andra stycket i förordning nr 806/2014, jämförd med artikel 103.7 i direktiv 2014/59,
  - den tredje grunden avser åsidosättande av principen om likabehandling,
  - den fjärde grunden avser åsidosättande av näringsfriheten som skyddas genom artikel 16 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan),
  - den femte grunden avser åsidosättande av sökandens etableringsfrihet enligt artikel 49 FEUF jämförd med artikel 54 FEUF,
  - den sjätte grunden avser åsidosättande av artikel 17.3 och 17.4 i delegerad förordning 2015/63,
  - den sjunde grunden avser åsidosättande av rätten att yttra sig enligt artikel 41.1 och 41.2 a i stadgan,
  - den åttonde grunden avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt artikel 41.1 och 41.2 c i stadgan och artikel 296 andra stycket FEUF,
  - den nionde grunden avser åsidosättande av principen om ett effektivt domstolsskydd enligt artikel 47.1 i stadgan,
  - den tionde grunden, som åberopats alternativt av sökanden, avser en invändning om rättsstridighet avseende artiklarna 4–7 och 9 i delegerad förordning 2015/63, samt bilaga I därtill, på grund av att motiveringsskyldigheten i artikel 296 andra stycket FEUF har åsidosatts,
  - den elfte grunden, som åberopats alternativt av sökanden, avser en invändning om rättsstridighet avseende artiklarna 4–7 och 9 i delegerad förordning 2015/63, samt bilaga I därtill, på grund av ett åsidosättande av principen om ett effektivt domstolsskydd enligt artikel 47.1 i stadgan,
  - den tolfte grunden, som åberopats alternativt av sökanden, avser en invändning om rättsstridighet avseende artikel 14.2 och artikel 3 led 11 i delegerad förordning 2015/63, på grund av ett åsidosättande av artikel 103.7 i direktiv 2014/59 och av principen om likabehandling,
  - den trettonde grunden, som åberopats alternativt av sökanden, avser en invändning om rättsstridighet avseende artikel 14.2 och artikel 3 led 11 i delegerad förordning 2015/63, på grund av ett åsidosättande av den näringsfrihet som skyddas genom artikel 16 i stadgan, samt
  - den fjortonde grunden, som åberopats alternativt av sökanden, avser en invändning om rättsstridighet avseende artikel 14.2 och artikel 3 led 11 i delegerad förordning 2015/63, på grund av ett åsidosättande av den etableringsfrihet som skyddas genom artiklarna 49 FEUF och 54 FEUF.
- 30 Sökanden har i sin replik uppgett sig återkalla den tionde och den elfte grunden.
- 31 Tribunalen kommer att först pröva de grunder genom vilka sökanden har gjort gällande att artikel 14.2 och artikel 3 led 11 i delegerad förordning 2015/63 är rättsstridiga. Tribunalen kommer därefter att pröva de grunder som direkt avser det angripna beslutets lagenlighet.

A. Invändningarna om rättsstridighet avseende artikel 3 led 11, artikel 5.1 e och artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63

- 32 Av rubriken till den tolfte, den trettonde och den fjortonde grunden framgår att sökanden invänt att artikel 14.2 och artikel 3 led 11 i delegerad förordning 2015/63 är rättsstridiga. Det framgår emellertid av själva ansökan att sökanden även invänt att förordningens artikel 5.1 e är rättsstridig.
- 33 Mer konkret har sökanden genom den tolfte grunden gjort gällande att artikel 3 led 11, artikel 5.1 e och artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63 strider mot artikel 103.7 i direktiv 2014/59 och mot principen om likabehandling. Genom den trettonde grunden har sökanden gjort gällande att dessa bestämmelser i delegerad förordning 2015/63 även strider mot den näringsfrihet som skyddas i artikel 16 i stadgan. Genom den fjortonde grunden har sökanden gjort gällande att nämnda bestämmelser strider mot den etableringsfrihet som skyddas i artiklarna 49 FEUF och 54 FEUF.
- 34 Sökanden har framställt dessa invändningar om rättsstridighet för det fall artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 ska tolkas så, att den inte tillåter att förvaltningskulder utesluts från beräkningen av de skulder som används för att fastställa förhandsbidragen.
- 35 Tribunalen ska således först pröva huruvida artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 ska tolkas så, att den inte tillåter ett sådant uteslutande. Om så är fallet kommer tribunalen därefter att pröva huruvida artikel 14.2 och artikel 3 led 11 i delegerad förordning 2015/63 är förenliga med artikel 103.7 i direktiv 2014/59, principen om likabehandling, artikel 16 i stadgan och med artiklarna 49 FEUF och 54 FEUF.

1. Räckvidden av artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63

- 36 Enligt artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 ska man vid beräkningen av förhandsbidragen inte beakta, "[n]är det gäller värdepappersföretag, skulder som uppstår genom innehav av kundtillgångar eller kundmedel ... förutsatt att dessa kunder skyddas enligt tillämplig insolvensrätt".
- 37 Sökanden har gjort gällande att denna bestämmelse ska tolkas så, att den gör det möjligt att undanta dessa förvaltningskulder vid beräkningen av dess skulder vid fastställandet av dess förhandsbidrag, eftersom dessa skulder uppfyller villkoren i nämnda bestämmelse.
- 38 SRB har bestritt sökandens argument.
- 39 Det framgår av rättspraxis att artikel 5.1 i delegerad förordning 2015/63 inte ger SRB något utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att utesluta vissa skulder med avseende på justeringen i förhållande till risken av förhandsbidrag, utan tvärtom innehåller en exakt uppräkningslista av de villkor på vilka en skuld är föremål för ett sådant uteslutande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 december 2019, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 93). Enligt samma rättspraxis kan beaktandet av principerna om likabehandling, icke-diskriminering och proportionalitet inte motivera ett annat resultat, eftersom det i delegerad förordning 2015/63 görs åtskillnad mellan situationer med betydande särdrag som har ett direkt samband med de risker som de aktuella skulderna medför (dom av den 3 december 2019, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 95).

- 40 Det framgår av fast rättspraxis att bestämmelser som inför undantag ska tolkas restriktivt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 november 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, punkterna 39 och 40). Eftersom artikel 5.1 i delegerad förordning 2015/63 inför ett undantag från huvudregeln i artikel 103.2 i direktiv 2014/59, genom att tillåta att vissa skulder undantas från beräkningen av förhandsbidrag, utgör den bestämmelsen en bestämmelse som ska tolkas restriktivt.
- 41 I artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 föreskrivs tre kumulativa villkor för att undanta de aktuella skulderna från beräkningen av förhandsbidrag: i) dessa skulder ska innehas av ett värdepappersföretag, ii) skulderna ska uppstå genom innehav av kundtillgångar eller kundmedel, samt iii) dessa kunder ska skyddas enligt tillämplig insolvensrätt.
- 42 Vad gäller det första villkoret har sökanden gjort gällande att sökanden ska betraktas som ett värdepappersföretag i den mening som avses i artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63.
- 43 Begreppet värdepappersföretag definieras i artikel 3 led 2 i delegerad förordning 2015/63 som ”värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 2.1.3 i direktiv 2014/59 ...”.
- 44 Det är ostridigt mellan parterna att artikel 2.1.3 i direktiv 2014/59, då det angripna beslutet antogs, definierade begreppet värdepappersföretag med en hänvisning till ”värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013 ...”, som i sin tur definierade värdepappersföretag med hänvisning till ”en person enligt definitionen i led 1 i artikel 4.1 i direktiv 2004/39/EG och som omfattas av de krav som åläggs genom det direktivet, med undantag av a) kreditinstitut ...”.
- 45 Det följer av själva ordalydelsen i dessa bestämmelser att undantaget i artikel 5.1 e i den delegerade förordningen, vid tidpunkten för antagandet av det angripna beslutet, inte var tillämpligt på enheter som var både kreditinstitut och värdepappersföretag, såsom är fallet med sökanden. Det har inte bestritts att sökanden är ett kreditinstitut som har bankkottorj i egenskap av institut i den mening som avses i artikel 2 jämförd med artikel 3.1 led 13 i förordning nr 806/2014 och artikel 2.1 led 2 i direktiv 2014/59.
- 46 Denna slutsats vederläggs inte av sökandens påstående att sökanden har tillstånd att tillhandahålla de tjänster och bedriva investeringsverksamhet som avses i punkterna 1–7 i avsnitt A i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 2014, s. 349).
- 47 Om kommissionen hade avsett att i artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 hänvisa till både kreditinstitut och värdepappersföretag, eller till och med kreditinstitut som också är värdepappersföretag, skulle den nämligen, såsom SRB har hävdad, i denna bestämmelse ha hänvisat till ”institut” och inte till ”värdepappersföretag”. Kommissionen har för övrigt förfarit på detta sätt under led a, b och f i denna bestämmelse genom att använda ordet institut. När kommissionen däremot har avsett att begränsa tillämpningen av ett undantag enligt artikel 5.1 i denna delegerade förordning till vissa enheter, har den använt sig av precisare formuleringar, såsom ”central motpart”, ”värdepapperscentral” och ”värdepappersföretag” i leden c, d respektive e i denna bestämmelse.

- 48 När det slutligen gäller sökandens argument att hänvisningen i artikel 2.1 led 3 i direktiv 2014/59 till artikel 4.1 led 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1) utgör ett referensfel som SRB borde ha korrigerat, har sökanden inte anfört någon konkret omständighet till stöd för detta påstående.
- 49 Det ska i detta hänseende erinras om att definitionen av värdepappersföretag, såsom den för närvarande anges i artikel 2.1 led 3 i direktiv 2014/59, har ändrats genom artikel 63 led 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2034 av den 27 november 2019 om tillsyn av värdepappersföretag och om ändring av direktiven 2002/87/EG, 2009/65/EG, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU och 2014/65/EU (EUT L 314, 2019, s. 64). Denna definition hänvisar numera till artikel 4.1 led 22 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2033 av den 27 november 2019 om tillsynskrav för värdepappersföretag och om ändring av förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 575/2013, (EU) nr 600/2014 och (EU) nr 806/2014 (EUT L 314, 2019, s. 1), i vilken det beträffande begreppet värdepappersföretag hänvisas till artikel 4.1 led 1 i direktiv 2014/65, där detta begrepp definieras som en juridisk person som tillhandahåller investeringstjänster till tredje man, utan att från denna definition utesluta kreditinstitut.
- 50 Det är emellertid ostridigt mellan parterna att denna ändring av definitionen av värdepappersföretag i artikel 2.1 led 3 i direktiv 2014/59 inte var tillämplig förrän den 26 juni 2021, i enlighet med artikel 67.1 andra stycket i direktiv 2019/2034, jämförd med skäl 39 i samma direktiv.
- 51 Av det ovan anförda följer att artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63, i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för antagandet av det angripna beslutet, det vill säga den 14 april 2021, ska tolkas så, att den inte tillåter att de skulder som innehas av kreditinstitut, såsom sökanden, undantas från beräkningen av de skulder som används för att fastställa deras förhandsbidrag.
- 52 Under dessa omständigheter uppfyller sökandens förvaltningsskulder inte det första villkoret i artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63.
- 53 Eftersom de tre villkor som föreskrivs i artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 är kumulativa, ska sökandens argument underkännas i sin helhet. Det saknas därvid anledning att pröva huruvida de två andra villkoren är uppfyllda.
- 54 Tribunalen ska följaktligen pröva de invändningar om rättsstridighet som sökanden har framställt inom ramen för den tolfte, den trettonde och den fjortonde grunden.
- 2. Den tolfte grunden: Artikel 3 led 11, artikel 5.1 e och artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63 är rättsstridiga, i det att de strider mot artikel 103.7 i direktiv 2014/59 och principen om likabehandling*
- 55 Den tolfte grunden består av två delgrunder. Den första delgrunden avser att artikel 3 led 11, artikel 5.1 e och artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63 är rättsstridiga på grund av åsidosättande av artikel 103.7 i direktiv 2014/59. Den andra delgrunden avser att principen om likabehandling har åsidosatts genom dessa bestämmelser.
- 56 Tribunalen påpekar inledningsvis att enligt artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63 är instituten skyldiga att till SRB lämna åtminstone den information som avses i bilaga II till denna delegerade förordning, varvid instituten enligt andra strecksatsen i denna bilaga är skyldiga att

till SRB lämna uppgifter om de totala skulderna, vilka i artikel 3 led 11 i nämnda delegerade förordning definieras som totala skulder i den mening som avses i avsnitt 3 i rådets direktiv 86/635/EEG av den 8 december 1986 om årsbokslut och sammanställd redovisning för banker och andra finansiella institut (EGT L 372, 1986, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 136) eller i den mening som avses i de internationella redovisningsstandarder som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder (EGT L 243, 2002, s. 1).

a) Den första delgrunden: Åsidosättande av artikel 103.7 i direktiv 2014/59

- 57 Det framgår av punkterna 39–53 ovan att det i artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 inte föreskrivs att förvaltningsskulden ska undantas vid beräkningen av förhandsbidragen och att dessa skulder således inkluderas i denna beräkning. Något sådant undantag föreskrivs inte heller i artikel 3 led 11 eller i artikel 14.2 i den delegerade förordningen.
- 58 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att ovannämnda bestämmelser i delegerad förordning 2015/63 strider mot artikel 103.7 a i direktiv 2014/59, eftersom de, vid fastställandet av institutens riskprofil, inte beaktar att förvaltningsskulden inte utgör någon risk.
- 59 SRB har bestritt sökandens argument.
- 60 Enligt artikel 103.7 i direktiv 2014/59 har kommissionen befogenhet att anta delegerade akter för att specificera begreppet ”bidragsjusteringar i förhållande till institutens riskprofil”.
- 61 Inom ramen för en delegerad befogenhet i den mening som avses i artikel 290 FEUF har kommissionen emellertid, vid utövandet av de befogenheter som den tilldelats, ett stort utrymme för skönmässig bedömning när den bland annat ska göra komplicerade bedömningar och utvärderingar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 maj 2017, Dyson/kommissionen, C-44/16 P, EU:C:2017:357, punkt 53 och där angiven rättspraxis).
- 62 Så är fallet vad gäller fastställandet av kriterierna för justering av förhandsbidragen i förhållande till riskprofilen enligt artikel 103.7 i direktiv 2014/59.
- 63 Förhandsbidragens särskilda karaktär består, såsom framgår av skälen 105–107 i direktiv 2014/59 och skäl 41 i förordning nr 806/2014, i ett försäkringssammanhang i att säkerställa att finanssektorn tillhandahåller tillräckliga finansiella medel till SRM för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter, samtidigt som aktuella institut uppmuntras att verka på ett mindre riskfullt sätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och SRB, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 113).
- 64 Såsom framgår av skäl 114 i direktiv 2014/59 har unionslagstiftaren gett kommissionen i uppdrag att genom en delegerad akt precisera hur institutens bidrag till finansieringsarrangemangen för resolution ska justeras i proportion till deras riskprofil.
- 65 På samma sätt preciseras det i skäl 107 i direktivet att för att säkerställa en rättvis beräkning av förhandsbidrag till nationella finansieringsarrangemang och uppmuntra till mindre riskfylld verksamhet så bör dessa bidrag stå i proportion till institutens kredit-, likviditets- och marknadsrisk.

- 66 Av det ovan anförda följer att kommissionen borde ha utarbetat regler för justering av förhandsbidragen i förhållande till institutens riskprofil genom att eftersträva två sammanlänkade mål, nämligen dels att säkerställa beaktandet av de olika risker som uppkommer till följd av institutens, bankernas eller mer allmänt finansiella verksamheter, dels att uppmuntra dessa institut att följa mindre riskfyllda driftssätt.
- 67 Såsom framgår av handlingar som fanns då delegerad förordning 2015/63 antogs, bland annat dokumentet "*JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund*" och dokumentet "*Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of contributions to resolution financing arrangements*", så medför utarbetandet av sådana regler att kommissionen gör komplicerade bedömningar och utvärderingar. Kommissionen borde därvid undersöka olika omständigheter mot bakgrund av vilka olika risktyper bedöms inom bank- och finanssektorn.
- 68 Mot denna bakgrund förfogade kommissionen över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att, med stöd av artikel 103.7 i direktiv 2014/59, anta regler som preciserar begreppet "bidragsjusteringar i förhållande till institutens riskprofil".
- 69 Under dessa omständigheter ska unionsdomstolens prövning, vad gäller metoden för justering av det årliga grundbidraget enligt artikel 103.7 i direktiv 2014/59, begränsas till en kontroll av att kommissionen vid utövandet av sitt utrymme för skönsmässig bedömning inte har gjort sig skyldig till uppenbara fel eller maktmissbruk eller uppenbart har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 juli 2011, *Etimine*, C-15/10, EU:C:2011:504, punkt 60).
- 70 Mot denna bakgrund ankommer det på sökanden att visa att de bestämmelser som anges i punkt 57 ovan är behäftade med ett uppenbart fel eller maktmissbruk eller uppenbart överskrider gränserna för kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 103.7 i direktiv 2014/59, genom att inte föreskriva att förvaltningsskulder ska undantas vid beräkningen av sökandens förhandsbidrag.
- 71 Sökanden har i detta avseende gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 103.7 i direktiv 2014/59, eftersom förvaltningsskulder inte är riskfyllda, vilket är relevant för beräkningen av förhandsbidragen av två skäl. För det första anser sökanden att bolagets förvaltningskundmedel är skyddade för det fall bolaget skulle komma på obestånd enligt tysk insolvenslagstiftning. Sökanden har för det andra gjort gällande att eftersom sökanden är skyldig att överföra kundmedlen till produktinstitutet, då ett sådant institut fallerar, skyddas dessa medel dessutom av insättningsgarantisystemet, i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 2014, s. 149).
- 72 Tribunalen erinrar inledningsvis om att det i artikel 103.7 i direktiv 2014/59 föreskrivs åtta faktorer som kommissionen ska beakta vid justeringen av förhandsbidragen i förhållande till institutens riskprofil. Även om "institutets riskexponering" ingår bland dessa faktorer, vilket innebär att kommissionen är skyldig att beakta denna vid antagandet av en delegerad akt såsom delegerad förordning 2015/63, utgör denna faktor endast ett kriterium bland de åtta som kommissionen ska beakta vid utarbetandet av en sådan rättsakt.

- 73 Vidare finns det ingenting i artikel 103.7 i direktiv 2014/59 som ger vid handen att kommissionen är skyldig att fästa avgörande vikt vid en eller flera av de faktorer som nämns i punkt 72 ovan, såsom institutets riskexponering. I denna bestämmelse anges inte heller på vilket sätt kommissionen ska beakta denna exponering.
- 74 Slutligen konstaterar tribunalen att sökanden i vart fall inte visat att förvaltningsskulderna helt saknar risk vid resolution.
- 75 När det först gäller sökandens argument att förvaltningsskulder inte medför någon risk vid resolution, eftersom innehavda kundmedel skyddas enligt tysk rätt vid insolvens, konstaterar tribunalen att sökanden inte har bestritt SRB:s påstående att tysk rätt inte ger kundmedel något särskilt skydd så länge medlen befinner sig på transiteringskontot.
- 76 SRB har i detta avseende förklarat, utan att sökanden har bestritt detta, att innehav av dessa medel på ett transiteringskonto ökar den risk som är förknippad med förvaltningsskulder, eftersom dessa medel inte är omedelbart åtskilda från sökandens övriga tillgångar och således inte är skyddade enligt tysk rätt vid insolvens.
- 77 På denna punkt framgår det för övrigt av ansökan, vilket även har bekräftats av sökanden vid förhandlingen, att såvitt avser sökanden överförs dessa medel till kollektiva förvaltningskonton vid produktinstitut den 15 eller 30 i månaden, vilket innebär att medlen kan stanna kvar på transiteringskontot under högst 15 dagar utan att skyddas av tysk rätt vid insolvens.
- 78 Sökanden kan inte heller vinna framgång med påståendet att förvaltningsskulderna inte medför någon risk från och med den tidpunkt då kundmedlen överförs från transiteringskontot till produktinstituten, eftersom dessa medel skyddas av insättningsgarantisystemet om ett av dessa institut fallerar.
- 79 Sökanden har inte bestritt SRB:s argument att det, för att kundmedel ska skyddas av insättningsgarantisystemet, är nödvändigt att de aktuella produktinstituten har säte i en medlemsstat och att kunderna inte placerar mer än 100 000 euro i sådana institut, vilket innebär att skyddet är begränsat såväl territoriellt som kvantitativt.
- 80 Mot denna bakgrund finner tribunalen att sökanden inte visat att artikel 3 led 11, artikel 5.1 e och artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63 strider mot artikel 103.7 i direktiv 2014/59.

b) Den andra delgrunden: Åsidosättande av likabehandlingsprincipen.

- 81 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att den omständigheten att förvaltningsskulderna inte undantas från beräkningen av förhandsbidraget i artikel 3 led 11, artikel 5.1 e och artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63 strider mot principen om likabehandling, eftersom kreditinstitut, såsom sökanden, befinner sig i en situation som är jämförbar med situationen för de värdepappersföretag som avses i nämnda artikel 5.1 e, men behandlas olika.
- 82 SRB har bestritt dessa argument.
- 83 Tribunalen erinrar om att principen om likabehandling, som är en allmän princip i unionsrätten, innebär att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (dom av den 3 februari 2021, Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, punkt 95).

- 84 Eftersom det är sökanden som gjort gällande att principen om likabehandling har åsidosatts, ankommer det på denne att i detalj identifiera de jämförbara situationer som den anser har behandlats på olika sätt eller de olika situationer som den anser har behandlats på samma sätt (dom av den 12 april 2013, Du Pont de Nemours (France) m.fl./kommissionen, T-31/07, ej publicerad, EU:T:2013:167, punkt 311).
- 85 Enligt fast rättspraxis ska frågan huruvida sådana situationer är jämförbara bedömas med beaktande av samtliga omständigheter som kännetecknar dem. Dessa omständigheter bör bland annat bestämmas och bedömas utifrån föremålet för och syftet med den rättsakt som medför den ifrågavarande skillnaden i behandling. Dessutom måste principerna och målsättningarna för det område rättsakten härrör ifrån beaktas (se dom av den 3 februari 2021, Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, punkt 99 och där angiven rättspraxis).
- 86 När det gäller föremålet för och syftet med direktiv 2014/59, förordning nr 806/2014 och delegerad förordning 2015/63, ska det erinras om att dessa akter omfattas av området för SRM, vars inrättande, i enlighet med skäl 12 i förordning nr 806/2014, syftar till att säkerställa ett neutralt tillvägagångssätt vid behandlingen av fallerade institut, stärka institutens stabilitet i de medlemsstater som deltar i SRM och förhindra att eventuella kriser sprids till medlemsstater som inte deltar i SRM, för att underlätta den inre marknadens funktion som helhet.
- 87 Vad närmare bestämt gäller de bestämmelser i direktiv 2014/59, förordning nr 806/2014 och delegerad förordning 2015/63 genom vilka förhandsbidragen införs, framgår det av punkt 63 ovan att syftet med dessa bestämmelser är att i ett försäkringssammanhang säkerställa att finanssektorn tillhandahåller tillräckliga finansiella medel till SRM för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter, samtidigt som aktuella institut uppmuntras att verka på ett mindre riskfullt sätt.
- 88 Det är mot bakgrund av dessa principer och mål som tribunalen för det första ska pröva huruvida de kreditinstitut som är auktoriserade att även bedriva investeringsverksamhet, såsom sökanden, befinner sig i en situation som är jämförbar med situationen för de värdepappersföretag som avses i artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 (nedan kallade värdepappersföretag) när det gäller beaktandet av förvaltningsskulder vid beräkningen av förhandsbidragen.
- 89 Förhandsbidragen syftar till att finansiera resolutionsåtgärder vars antagande är underkastat villkoret, vilket framgår av artikel 18.1 c och 18.5 i förordning nr 806/2014, att en sådan åtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset, det vill säga att den gör det möjligt att uppnå bland annat målet – som nämns i artikel 14.2 b i förordningen – att undvika de betydande negativa effekter som en avveckling av ett institut skulle få för den finansiella stabiliteten, särskilt genom att förebygga spridningseffekter, inbegripet på marknadsinfrastrukturer, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin.
- 90 Såsom anges i skäl 4 i direktiv 2019/2034 utgör kreditinstitut och värdepappersföretag inte en jämförbar risk när det gäller de skadliga effekter som deras fallissemang skulle kunna ha på den finansiella stabiliteten, eftersom värdepappersföretag, till skillnad från kreditinstitut, inte har betydande låneportföljer gentemot privatpersoner och företag, och de tar inte emot insättningar. Innehav av betydande insättnings- och låneportföljer gentemot privatpersoner och företag medför nämligen en risk för den finansiella stabiliteten när privatpersoner eller gäldenärsföretag i stor skala inte kan återbetala dessa lån till de berörda kreditinstituten eller när insättningar tas ut i stor omfattning.

- 91 Detta gäller i än högre grad då kunderna i kreditinstituten och värdepappersföretagen är olika. Såsom gjorts gällande av SRB, utan att därvid motsägas, består värdepappersföretagens kunder nämligen av personer som köper vissa specifika tjänster, kopplade till finansiella instrument, vilket bekräftas av definitionen av begreppet kund till sådana företag i artikel 4.1 led 9 i direktiv 2014/65. Såsom framgår av artikel 4.1 led 1 i förordning nr 575/2013 tar emellertid kreditinstituten, inbegripet de som har tillstånd att även bedriva investeringsverksamhet, emot från allmänheten återbetalningssgilla insättningar eller andra medel, och de beviljar kredit i egen räkning, vilket innebär att de erbjuder tjänster till en större personkrets.
- 92 Under dessa omständigheter är sannolikheten för att ett kreditinstitut blir föremål för resolution, med tillämpning av artikel 18.1 c och 18.5 i förordning nr 806/2014, större än i fallet med ett värdepappersföretag, vilket innebär att dessa båda kategorier av företag inte befinner sig i en jämförbar situation i detta avseende.
- 93 På samma sätt är situationen för dessa företag inte jämförbar när det gäller behandlingen av förvaltningsskulder.
- 94 Sökanden kan egentligen inte anses ha bestritt att värdepappersföretag utan tillstånd att bedriva inlåningsverksamhet är – enligt 84 § punkt 2 i Wertpapierhandelsgesetz (lagen om handel med värdepapper), av den 9 september 1998 (BGBl. 1998 I, s. 2708) – skyldiga att omedelbart hålla mottagna kundmedel åtskilda på konton i kreditinstitut. Ett kreditinstitut, såsom sökanden, är däremot inte skyldigt att göra detta inom ramen för sin investeringsverksamhet, eftersom det, såsom framgår av övervägandena i punkterna 76–77 ovan, inte är skyldigt att omedelbart överföra dessa medel från transiteringskontot till produktinstituten.
- 95 Under dessa omständigheter har sökanden inte visat att de förvaltningsskulder som innehas av värdepappersföretag är utsatta för en risknivå som är jämförbar med den som gäller för de förvaltningsskulder som innehas av de kreditinstitut som är auktoriserade att även bedriva investeringsverksamhet, såsom sökanden själv. Sökanden kan följaktligen inte hävda att situationen för kreditinstitut som är auktoriserade att även bedriva investeringsverksamhet, däribland sökanden, är jämförbar med situationen för värdepappersföretag och att dessa båda slags företag följaktligen ska behandlas på samma sätt när det gäller uteslutande av förvaltningsskulder vid beräkningen av förhandsbidragen.
- 96 Sökanden har för det andra gjort gällande att artikel 3 led 11 och artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63 inför en skillnad i behandling mellan institut med säte i Tyskland och institut med säte i medlemsstater som har utnyttjat undantaget i artikel 10.1 tredje meningen i direktiv 86/635.
- 97 Tribunalen erinrar om att SRB, i enlighet med artikel 70.2 andra stycket b i förordning nr 806/2014 och artikel 103.2 i direktiv 2014/59, ska beräkna ett grundläggande årligt bidrag för varje institut, såsom anges i punkt 17 ovan. Detta bidrag ska stå i proportion till det berörda institutets skulder, exklusive kapitalbas och garanterade insättningar, i förhållande till de totala skulderna, exklusive kapitalbas och garanterade insättningar, för alla institut auktoriserade på territoriet i de medlemsstater som deltar i SRM – med avseende på den del av bidraget som beräknas på unionsnivå – och alla institut auktoriserade på territoriet i den medlemsstat där institutet har sitt säte – för den del av bidraget som beräknas på nationell nivå.

- 98 Vad gäller fastställandet av de skulder som ska beaktas vid denna beräkning, ska det erinras om att artikel 3 led 11 i delegerad förordning 2015/63 definierar ”de totala skulderna” som ”de totala skulderna i den mening som avses i avsnitt 3 i direktiv 86/635... eller i den mening som avses i de internationella redovisningsstandarder som avses i förordning ... nr 1606/2002”.
- 99 Vidare ska, enligt artikel 10.1 i direktiv 86/635, som ingår i avsnitt 3 i detta direktiv, de medel som ett institut förvaltar i eget namn men för någon annans räkning som huvudregel anges i institutets balansräkning när institutet innehar motsvarande tillgångar.
- 100 I artikel 10.1 tredje meningen i direktiv 86/635 föreskrivs emellertid att medlemsstaterna får tillåta att de berörda instituten tar upp dessa medel utanför balansräkningen, förutsatt att det finns en särskild ordning som gör det möjligt att undanta dessa medel från förmögenhetsmassan vid en kollektiv avveckling av institutet.
- 101 I detta avseende har parterna gjort gällande att enligt de bestämmelser som Förbundsrepubliken Tyskland har antagit för att följa artikel 10 i direktiv 86/635 ska förvaltningsskulder i ett kreditinstitut som godkänts för att bedriva investeringsverksamhet och som har säte i denna stat, såsom sökanden, tas upp i institutets balansräkning.
- 102 Parterna har även angett att vissa medlemsstater har utnyttjat den möjlighet som ges i artikel 10.1 tredje meningen i direktiv 86/635 för att göra det möjligt för institut med säte i dessa stater att låta medel som förvaltas i eget namn men för annans räkning redovisas utanför balansräkningen.
- 103 Av detta följer, enligt sökanden, att om ett institut har sitt säte i en medlemsstat som har utnyttjat den möjlighet som ges i artikel 10.1 tredje meningen i direktiv 86/635, kan det redovisa skulder avseende sådan förvaltningsverksamhet utanför balansräkningen, vilket innebär att dessa skulder inte beaktas vid beräkningen av institutets grundläggande årliga bidrag. Förvaltningsskuldena i de institut som har sitt säte i medlemsstater som inte har utnyttjat möjligheten att redovisa förvaltningstillgångar och förvaltningsskulder utanför balansräkningen, såsom Tyskland, beaktas däremot vid denna beräkning.
- 104 Den konsekvens som beskrivs i punkt 103 ovan följer således av en tillämpning av artikel 70.2 andra stycket b i förordning nr 806/2014 jämförd med artikel 103.2 i direktiv 2014/59, i jämförelse med avsnitt 3 i direktiv 86/635, och särskilt med artikel 10.1 tredje meningen däri, som definierar begreppet skulder för institut och föreskriver en möjlighet för medlemsstaterna att välja olika regler för inkludering av förvaltningsskulder i institutens balansräkning.
- 105 Sökanden har emellertid inte bestritt giltigheten av dessa bestämmelser mot bakgrund av likabehandlingsprincipen.
- 106 Om sökandens argument ska förstås så, att sökanden i själva verket hävdar att artikel 3 led 11 och artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63 strider mot principen om likabehandling på grund av att dessa bestämmelser inte tar hänsyn till skillnaden mellan de olika medlemsstaternas redovisningsregler när det gäller inkludandet av förvaltningsskulder i institutens balansräkning, ska det påpekas att principen om likabehandling inte kan ge kommissionen befogenhet att, när den antar delegerade akter enligt artikel 290 FEUF, agera utöver den delegering som unionslagstiftaren gett med stöd av sistnämnda bestämmelse. Det ankommer följaktligen inte på kommissionen att avhjälpa divergerande nationella metoder för genomförande av unionsrätten, såvida den inte har bemyndigats att göra detta genom en lagstiftningsakt.

- 107 I förevarande fall har varken direktiv 2014/59 eller förordning nr 806/2014 gett kommissionen befogenhet att harmonisera de nationella redovisningsregler som avser inkluderandet av förvaltningskulder i institutens balansräkning.
- 108 Under dessa omständigheter kan sökanden inte klandra kommissionen för att ha åsidosatt principen om likabehandling genom att inte ha avhjälpt de skillnader som föreligger vad gäller de nationella redovisningsreglerna om inkluderandet av dessa kulder i balansräkningen.
- 109 Även om det antas att kommissionen i artikel 3 led 11 i delegerad förordning 2015/63 hade kunnat föreskriva en annan definition av kulder än den som återfinns i avsnitt 3 i direktiv 86/635, följer det under alla omständigheter inte av detta att artikel 3 led 11 i denna delegerade förordning strider mot principen om likabehandling.
- 110 Det framgår härvid av fast rättspraxis att eventuella skillnader i behandling, i en medlemsstat jämförd med en annan, som kan följa av olikheter mellan de olika medlemsstaternas lagstiftningar inte omfattas av förbudet mot diskriminering, om lagstiftningen påverkar samtliga personer, som omfattas av dess tillämpningsområde, på samma sätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2009, Horvath, C-428/07, EU:C:2009:458, punkt 55, och dom av den 19 september 2013, Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, punkt 35).
- 111 Även om denna princip visserligen har utvecklats inom ramen för tolkningen av unionsbestämmelser för att bedöma huruvida den nationella lagstiftningen är förenlig med icke-diskrimineringsprincipen, kan det inte förhålla sig annorlunda när det gäller bedömningen av giltigheten av en unionsbestämmelse som ger medlemsstaterna ett utrymme för skönsmåsig bedömning som innebär att de antar nämnda olika lagstiftningar (dom av den 19 september 2013, Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, punkt 36).
- 112 I förevarande fall har sökanden inte hävdats, och än mindre styrkt, att den berörda tyska lagstiftningen inte påverkar alla personer som omfattas av dess tillämpningsområde på samma sätt.
- 113 Antagandet av unionsbestämmelser på ett visst verksamhetsområde kan dessutom få olika återverkningar för vissa ekonomiska aktörer med hänsyn till deras individuella situation eller till de nationella regler som de dessutom omfattas av. En sådan konsekvens kan inte anses strida mot principen om likabehandling om lagstiftningen grundar sig på objektiva kriterier som är anpassade till de mål som eftersträvas med lagstiftningen (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 19 september 2013, Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, punkt 34 och där angiven rättspraxis).
- 114 Sökanden har i detta avseende inte ingett någon uppgift till tribunalen av vilken det framgår att artikel 3 led 11 i delegerad förordning 2015/63, i den del den hänvisar till avsnitt 3 i direktiv 86/635, inte grundade sig på objektiva kriterier som var anpassade till de mål som eftersträvas med delegerad förordning 2015/63.
- 115 Sökandens argument kan således inte godtas.

- 116 För det tredje har sökanden hävdad att den behandlas olika i förhållande till kreditinstitut som upprättar sin balansräkning i enlighet med internationella redovisningsstandarder, medan sökanden inte kan redovisa sin balansräkning enligt dessa standarder, eftersom det enligt tillämplig tysk lagstiftning endast är moderbolag som får upprätta sina balansräkningar uteslutande i enlighet med dessa standarder.
- 117 Det ska i detta hänseende dels påpekas att en sådan påstådd skillnad i behandling är en följd av tillämpningen av en regel som har sitt ursprung i tillämplig tysk lagstiftning och inte i artikel 3 led 11, artikel 5.1 e eller artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63, vars giltighet sökanden har bestritt.
- 118 Dels ska det i vart fall påpekas att sökanden själv vitsordat att den hade kunnat upprätta räkenskaper i enlighet med internationella redovisningsstandarder, men valde att inte göra det av administrativa och finansiella skäl. Under dessa omständigheter kan sökanden inte med framgång göra gällande att det föreligger en skillnad i behandling av detta skäl.
- 119 Av det ovan anförda följer att sökanden inte har visat att artikel 3 led 11, artikel 5.1 e eller artikel 14.2 i delegerad förordning 2015/63 strider mot likabehandlingsprincipen.
- 120 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den tolfte grunden.

[utelämnas]

B. De grunder som avser det angripna beslutets lagenlighet

1. Den första grunden: Åsidosättande av artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63

- 144 Sökanden har gjort gällande att SRB åsidosatt artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 genom att inte vid beräkningen av förhandsbidragen undanta beloppet för dess förvaltningsskulder. Denna grund delas upp i två delgrunder.
- a) Den första delgrunden: Underlåtenhet att beakta att sökanden uppfyller samtliga villkor i artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63*
- 145 Sökanden har gjort gällande att det angripna beslutet strider mot artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 genom att inte vid beräkningen av förhandsbidragen undanta beloppet för dess förvaltningsskulder.
- 146 SRB har bestritt dessa argument.
- 147 Såsom framgår av punkterna 39–52 ovan ska artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 tolkas så, att den inte gör det möjligt att undanta sökandens förvaltningsskulder vid beräkningen av dess förhandsbidrag.
- 148 Under dessa omständigheter gjorde sig SRB inte skyldig till felaktig rättstillämpning när SRB inte uteslöt beloppet för dessa skulder vid beräkningen av sökandens förhandsbidrag.
- 149 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

b) Den andra delgrunden: Analog tillämpning av artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63

- 150 Sökanden har gjort gällande att för det fall artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 ska tolkas så, att den inte gör det möjligt att utesluta sökandens förvaltningsskulder vid beräkningen av dess förhandsbidrag, så kräver syftet med denna delegerade förordning, liksom principerna om likabehandling och proportionalitet, att denna bestämmelse tillämpas analogt på sökandens situation.
- 151 SRB har bestritt dessa argument.
- 152 Det ska inledningsvis erinras om att det följer av rättspraxis att det är oförenligt med lydelsen i artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 att tillämpa den bestämmelsen på situationer som liknar dem som avses däri, även om dessa inte uppfyller samtliga rekvisit i denna bestämmelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 december 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 92).
- 153 Domstolen har således slagit fast att artikel 5.1 i delegerad förordning 2015/63 inte ger de behöriga myndigheterna något utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att utesluta vissa skulder vid justeringen i förhållande till risken av de förhandsbidrag som avses i artikel 103.2 i direktiv 2014/59, utan tvärtom på ett precist sätt räknar upp de villkor på vilka vissa skulder kan undantas vid beräkningen av förhandsbidrag (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 december 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 93).
- 154 I motsats till vad sökanden har gjort gällande gjorde sig SRB följaktligen inte skyldig till felaktig rättstillämpning när SRB inte tillämpade artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 analogt på sökanden.
- 155 Beaktandet av principerna om likabehandling och proportionalitet, som sökanden har åberopat, kan inte motivera ett annat resultat, eftersom det i delegerad förordning 2015/63 görs åtskillnad mellan situationer med betydande särdrag som har ett direkt samband med riskerna med de aktuella skulderna (dom av den 3 december 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkt 95).
- 156 Mot bakgrund av övervägandena i punkterna 83–120 ovan kan sökanden under alla omständigheter inte hävda att den omständigheten att artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 inte har tillämpats analogt strider mot principen om likabehandling.
- 157 Samma slutsats gör sig gällande beträffande proportionalitetsprincipen.
- 158 I enlighet med rättspraxis innebär proportionalitetsprincipen, vilken ingår bland de allmänna principerna i unionsrätten, att unionsinstitutionerna i sitt handlande ska säkerställa att de legitima mål som eftersträvas i den berörda lagstiftningen uppnås och att de inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål. När det finns flera ändamålsenliga åtgärder att välja mellan ska den åtgärd väljas som är minst ingripande och de vållade olägenheterna får inte vara orimliga i förhållande till de eftersträvalda målen (se dom av den 4 maj 2016, Philip Morris Brands m.fl., C-547/14, EU:C:2016:325, punkt 165, och dom av den 20 januari 2021, ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, punkt 142; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 8 juni 2010, Vodafone m.fl., C-58/08, EU:C:2010:321, punkt 51).

- 159 Vad först gäller frågan huruvida det var lämpligt att beakta sökandens förvaltningsskulder vid beräkningen av dess förhandsbidrag, har sökanden inte bestritt att inkluderandet av sökandens förvaltningsskulder vid beräkningen av detta bidrag bidrar till att uppnå de mål för förhandsbidragen som beskrivs i punkt 63 ovan, genom att ge SRM tillräckliga finansiella medel för att kunna fullgöra sina funktioner och genom att instituten uppmuntras att verka på ett mindre riskfullt sätt.
- 160 Sökanden har i detta avseende begränsat sig till att göra ostyrkta påståenden.
- 161 Sökanden har nämligen dels hävdad att beaktandet av dess förvaltningsskulder vid beräkningen av dess förhandsbidrag medför en oacceptabel börda för sökanden, en börda som är klart oproportionerlig i förhållande till sökandens storlek. Mot bakgrund av övervägandena i punkterna 39–52 ovan kan ett sådant argument emellertid inte godtas, eftersom undantaget för skulder i artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63 inte beror på de berörda institutens storlek, utan på huruvida de villkor som anges i denna bestämmelse, vilka inte har något samband med institutens storlek, är uppfyllda.
- 162 Dels har sökanden gjort gällande att inkluderandet av sökandens förvaltningsskulder vid beräkningen av dennes skulder i samband med fastställandet av sökandens förhandsbidrag, strider mot kriterierna i artikel 103.7 i direktiv 2014/59. Det räcker i denna del att konstatera att sökanden inte i tillräcklig utsträckning förklarat sambandet mellan detta argument och proportionalitetsprincipen.
- 163 Vad därefter gäller frågan huruvida det är nödvändigt att beakta sökandens förvaltningsskulder vid beräkningen av dess förhandsbidrag mot bakgrund av de mål som anges i punkt 63 ovan, konstaterar tribunalen att sökanden i huvudsak har anfört två argument.
- 164 Sökanden har för det första gjort gällande att det inte är nödvändigt att beakta dess förvaltningsskulder, eftersom kundmedel redan samlas in i form av insättningar av produktinstitutet och skyddas av deras insättningsgarantisystem, och att det finns tillräckliga garantier för att dessa kunder skyddas av tillämplig insolvenslagstiftning. Enligt sökanden skulle beaktandet av dess förvaltningsskulder leda till ett eventuellt dubbelt beaktande av dessa skulder inom ramen för beräkningen av dess förhandsbidrag.
- 165 Sökanden har emellertid inte förklarat vilken konkret metod för beräkning av förhandsbidragen som skulle vara mindre ingripande för instituten, samtidigt som den är lämplig för att på ett lika effektivt sätt uppnå de mål som avses i punkt 63 ovan, genom att bland annat kompensera för den minskning av finansiella medel tillgängliga i SRF som orsakats av ett sådant uteslutande.
- 166 Vidare har sökanden under alla omständigheter inte åberopat någon omständighet som kan vederlägga SRB:s påstående (punkt 79 ovan) att det, för att kundmedlen ska skyddas av insättningsgarantisystemet, krävs att de berörda produktinstitutet har sitt säte i en medlemsstat och att kunderna inte placerar mer än 100 000 euro i sådana institut.
- 167 När det slutligen gäller sökandens argument att beaktandet av dess förvaltningsskulder skulle leda till att dessa skulder beaktades två gånger vid beräkningen av sökandens förhandsbidrag, räcker det att konstatera att sökanden inte har anfört något argument som tyder på att kommissionen, genom artikel 5.1 e i delegerad förordning 2015/63, avsåg att helt undanröja alla former av dubbelräkning av skulderna.

- 168 För det andra har sökanden gjort gällande att beaktandet av dess förvaltningsskulder vid beräkningen av dess förhandsbidrag inte uppfyller nödvändighetskriteriet, eftersom dess kunder vid insolvens har rätt att avskilja de förvaltningstillgångar som förvaltas av sökanden, vilket enligt sökanden visar att det finns tillräckliga garantier för att skydda dessa kunder.
- 169 Dessa argument kan inte godtas av samma skäl som de som anges i punkt 165 ovan.
- 170 Vidare har sökanden under alla omständigheter inte visat att dess kunders tillgångar och medel vid insolvens skulle omfattas av garantier som är jämförbara med dem som täcker tillgångarna och medlen hos värdepappersföretagens kunder, såsom anges i punkterna 75–77 ovan.
- 171 Slutligen har sökanden inte åberopat någon konkret omständighet vid tribunalen till styrkande av att inkluderandet av dess förvaltningsskulder vid beräkningen av dess förhandsbidrag skulle medföra olägenheter som är uppenbart oproportionerliga i förhållande till de mål som anges i punkt 63 ovan.
- 172 Talan kan därmed inte vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del och därmed inte såvitt avser någon del av den första grunden.

[utelämnas]

2. Motiveringen till fastställandet av den årliga målnivån

- 240 Avsaknad av motivering eller brister i motiveringen utgör en grund avseende tvingande rätt som unionsdomstolen kan, och till och med ska, pröva ex officio (se dom av den 2 december 2009, kommissionen/Irland m.fl., C-89/08 P, EU:C:2009:742, punkt 34 och där angiven rättspraxis). Följaktligen kan, eller till och med ska, tribunalen även beakta andra brister i motiveringen än dem som sökanden har åberopat, bland annat när dessa brister framkommit under målets handläggning.
- 241 I förevarande fall anser tribunalen sig ha att ex officio pröva huruvida SRB har åsidosatt sin motiveringsskyldighet när det gäller fastställandet av den årliga målnivån.
- 242 Parterna har i detta syfte, genom en åtgärd för processledning och vid förhandlingen, hörts om alla eventuella brister i motiveringen av det angripna beslutet vad gäller fastställandet av den årliga målnivån.
- 243 Tribunalen påpekar att enligt artikel 69.1 i förordning nr 806/2014 ska de disponibla finansiella medlen i SRF, vid utgången av den inledande perioden på åtta år från och med den 1 januari 2016 (nedan kallad den inledande perioden), uppgå till den årliga målnivån, vilken motsvarar minst 1 procent av alla garanterade insättningar i alla institut auktoriserade på de i SRM deltagande medlemsstaternas territorier (nedan kallad den årliga målnivån).
- 244 I artikel 69.2 i förordning nr 806/2014 förskrivs att under den inledande perioden ska förhandsbidragen fördelas så jämnt som möjligt över tiden till dess att den slutliga målnivån som har nämnts i punkt 243 ovan uppnås, men med vederbörlig hänsyn till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska bidrag kan få på institutens finansiella ställning.

- 245 I artikel 70.2 i förordning nr 806/2014 anges att de bidrag som varje år ska betalas in av alla institut auktoriserade på alla de deltagande medlemsstaternas territorier inte ska överstiga 12,5 procent av den slutliga målnivån.
- 246 Vad beträffar metoden för att beräkna förhandsbidragen, föreskrivs det i artikel 4.2 i delegerad förordning 2015/63 att SRB ska fastställa förhandsbidragens storlek på grundval av den årliga målnivån, med beaktande av den slutliga målnivån och utifrån det genomsnittliga beloppet av garanterade insättningar under föregående år, beräknat kvartalsvis, i samtliga institut som auktoriserats på alla de deltagande medlemsstaternas territorier.
- 247 Likaså anges det i artikel 4 i delegerad förordning 2015/81 att SRB ska beräkna förhandsbidraget för varje institut på grundval av den årliga målnivån, vilken ska fastställas med hänsyn till den slutliga målnivån och i enlighet med den metod som anges i delegerad förordning 2015/63.
- 248 Det framgår av skäl 48 i det angripna beslutet att SRB i förevarande fall fastställde den årliga målnivån till 11 287 677 212,56 euro, för bidragsperioden 2021.
- 249 I skälen 36 och 37 i det angripna beslutet förklarade SRB i huvudsak att den årliga målnivån skulle fastställas på grundval av en analys av utvecklingen av garanterade insättningar under föregående år, på grundval av varje relevant utveckling av den ekonomiska ställningen och på grundval av en analys av de indikatorer som avser fasen i konjunkturcykeln och de verkningar som procykliska bidrag har på institutens finansiella ställning. Därefter ansåg SRB att det var lämpligt att fastställa en koefficient som grundade sig på denna analys och på de finansiella medel som fanns tillgängliga i SRF (nedan kallad koefficienten). SRB tillämpade denna koefficient på en åttondel av det genomsnittliga beloppet av garanterade insättningar år 2020, för att erhålla den årliga målnivån.
- 250 SRB redogjorde för det tillvägagångssätt som hade tillämpats för att fastställa koefficienten i skälen 38–47 i det angripna beslutet.
- 251 I skäl 38 i det angripna beslutet konstaterade SRB en ständigt uppåtgående trend för garanterade insättningar för samtliga institut i de deltagande medlemsstaterna. I synnerhet uppgick det genomsnittliga beloppet av dessa insättningar, beräknat kvartalsvis, till 6,689 miljarder euro år 2020.
- 252 I skälen 40 och 41 i det angripna beslutet redogjorde SRB för den prognostiserade utvecklingen av garanterade insättningar för de tre återstående åren av den inledande perioden, det vill säga åren 2021–2023. SRB ansåg att de årliga ökningarna av de garanterade insättningarna fram till och med slutet av den inledande perioden låg på mellan 4 procent och 7 procent.
- 253 I skälen 42–45 i det angripna beslutet redogjorde SRB för utvecklingen av fasen i konjunkturcykeln och den potentiella procykliska verkan som förhandsbidragen skulle kunna ha på institutens finansiella ställning. För att göra detta uppgav SRB att den hade beaktat flera indikatorer, såsom kommissionens prognos över bruttonationalproduktens tillväxt och prognoser från Europeiska centralbanken (ECB) i det avseendet eller den privata sektorns kreditflöde i procent av bruttonationalprodukten.

- 254 I skäl 46 i det angripna beslutet fann SRB att även om det var rimligt att förvänta sig en fortsatt ökning av de garanterade insättningarna inom bankunionen, skulle ökningstakten vara lägre än den var år 2020. I det avseendet uppgav SRB, i skäl 47 i det angripna beslutet, att den hade intagit ett "försiktigt synsätt" i fråga om ökningstakten för garanterade insättningar för de kommande åren fram till och med år 2023.
- 255 Med hänsyn till dessa överväganden fastställde SRB, i skäl 48 i det angripna beslutet, koefficientens värde till 1,35 procent. Den beräknade därefter den årliga målnivån, genom att multiplicera det genomsnittliga beloppet av garanterade insättningar år 2020 med denna koefficient och genom att dividera resultatet av denna beräkning med åtta, i enlighet med följande matematiska formel som anges i skäl 48 i nämnda beslut:
- $$\text{"Mål}_0 \text{ [den årliga målnivån]} = \text{Totala garanterade insättningar}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} = 11\,287\,677\,212,56 \text{ EUR"}.$$
- 256 Vid förhandlingen uppgav dock SRB att den hade fastställt den årliga målnivån för bidragsperioden 2021 på följande sätt.
- 257 För det första fastställde SRB, på grundval av en framåtblickande analys, beloppet av de garanterade insättningarna i alla institut auktoriserade på alla de deltagande medlemsstaternas territorier, vilket för slutet av den inledande perioden prognostiserades till cirka 7,5 biljoner euro. För att komma fram till detta belopp beaktade SRB det genomsnittliga beloppet av garanterade insättningar år 2020, det vill säga 6,689 biljoner euro, en årlig ökningstakt för de garanterade insättningarna på 4 procent och antalet återstående bidragsperioder fram till och med slutet av den inledande perioden, det vill säga tre.
- 258 För det andra beräknade SRB, i enlighet med artikel 69.1 i förordning nr 806/2014, 1 procent av dessa 7,5 biljoner euro för att komma fram till det uppskattade beloppet för den slutliga målnivå som skulle uppnås till slutet av den inledande perioden, det vill säga cirka 75 miljarder euro.
- 259 För det tredje drog SRB av de redan disponibla finansiella medlen i den gemensamma resolutionsfonden år 2021, det vill säga cirka 42 miljarder euro, från detta belopp, för att få fram det belopp som återstod att kräva in för de återstående bidragsperioderna före slutet av den inledande perioden, det vill säga åren 2021–2023. Detta belopp uppgick till cirka 33 miljarder euro.
- 260 För det fjärde dividerade SRB sistnämnda belopp med tre för att fördela beloppet jämnt mellan dessa tre återstående bidragsperioder. Den årliga målnivån för bidragsperioden 2021 fastställdes således till det belopp som har nämnts i punkt 248 ovan, det vill säga cirka 11,287 miljarder euro.
- 261 SRB gjorde vid förhandlingen även gällande att den hade offentliggjort uppgifter som hade legat till grund för den metod som har beskrivits i punkterna 257–260 ovan och som gjorde det möjligt för sökanden att förstå den metod som hade använts för att fastställa den årliga målnivån. I synnerhet angav SRB att den i maj 2021, det vill säga efter antagandet av det angripna beslutet, men före väckandet av förevarande talan, på sin webbplats hade offentliggjort ett faktablad kallat "Fact Sheet 2021" (nedan kallat faktabladet), vari angavs det uppskattade beloppet för den slutliga målnivån. SRB har även hävdatt att beloppet för de disponibla finansiella medlen i den gemensamma resolutionsfonden också fanns tillgängligt på dess webbplats och genom andra offentliga källor, och detta långt före antagandet av det angripna beslutet.

- 262 Vad gäller innehållet i motiveringsskyldigheten, framgår det av rättspraxis att motiveringen av ett beslut som fattats av en unionsinstitution eller ett unionsorgan inte ska innehålla motsägelser, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen till beslutet för att de ska kunna tillvarata sina rättigheter vid behörig domstol och så att denna domstol kan utföra sin prövning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 169 och där angiven rättspraxis, dom av den 22 september 2005, Suproco/kommissionen, T-101/03, EU:T:2005:336, punkterna 20 och 45–47, samt dom av den 16 december 2015, Grekland/kommissionen, T-241/13, EU:T:2015:982, punkt 56).
- 263 När den som har antagit det angripna beslutet ger vissa förklaringar rörande skälen till beslutet under förfarandet vid unionsdomstolen, måste dessa förklaringar överensstämma med de överväganden som anges i beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 september 2005, Suproco/kommissionen, T-101/03, EU:T:2005:336, punkterna 45–47, och dom av den 13 december 2016, Printeos m.fl./kommissionen, T-95/15, EU:T:2016:722, punkterna 54 och 55).
- 264 Om de överväganden som anges i det angripna beslutet inte överensstämmer med sådana förklaringar som har getts under domstolsförfarandet, fyller det aktuella beslutets motivering inte de funktioner som har angetts i punkterna 217 och 218 ovan. En sådan bristande överensstämmelse hindrar särskilt de berörda från att få kännedom om de faktiska skälen till det angripna beslutet, innan talan väcks, och att förbereda sitt försvar, och hindrar unionsdomstolen från att identifiera de grunder som faktiskt har utgjort rättsligt stöd för detta beslut och att pröva huruvida de är förenliga med de tillämpliga bestämmelserna.
- 265 Det ska slutligen erinras om att när SRB antar ett beslut om att fastställa förhandsbidragen, ska den underrätta de berörda instituten om metoden för att beräkna dessa bidrag (se dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och SRB, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 122).
- 266 Samma sak ska gälla metoden för att fastställa den årliga målnivån, eftersom detta belopp har en väsentlig betydelse för systematiken i ett sådant beslut. Såsom framgår av artikel 4 i genomförandeförordning 2015/81 består metoden för att beräkna förhandsbidrag i att detta belopp fördelas mellan alla de berörda instituten, så att en ökning eller minskning av detta belopp medför en motsvarande ökning eller minskning av förhandsbidraget för vart och ett av dessa institut.
- 267 Av det ovan anförda följer att SRB är skyldig att, genom det angripna beslutet, ge instituten förklaringar avseende metoden för att fastställa den årliga målnivån. Dessa förklaringar måste emellertid överensstämma med de förklaringar som SRB har gett under domstolsförfarandet och som avser den metod som faktiskt tillämpades.
- 268 Så är emellertid inte fallet i förevarande mål.
- 269 Det ska först påpekas att det i skäl 48 i det angripna beslutet redogjordes för en matematisk formel som uppgavs ligga till grund för fastställandet av den årliga målnivån. Det har visat sig att denna formel inte omfattar uppgifterna i den metod som faktiskt tillämpades av SRB, vilken tydligt angavs vid förhandlingen. Som framgår av punkterna 257–260 ovan fick SRB fram beloppet för den årliga målnivån, inom ramen för denna metod, genom att dra av de disponibla finansiella medlen i den gemensamma resolutionsfonden från den slutliga målnivån, för att beräkna det

belopp som återstod att kräva in fram till slutet av den inledande perioden, och genom att dividera sistnämnda belopp med tre. Dessa två steg i beräkningen har inte på något sätt kommit till uttryck i nämnda matematiska formel.

- 270 Detta konstaterande påverkas inte heller av SRB:s påstående om att den i maj 2021 offentliggjorde faktabladet, vilket innehöll en skala som angav de eventuella beloppen för den slutliga målnivån, och på sin webbplats offentliggjorde storleken på de disponibla finansiella medlen i SRF. Oberoende av frågan huruvida sökanden verkligen hade kännedom om dessa belopp, var dessa belopp i sig inte sådana att de gjorde det möjligt för sökanden att förstå att de två räkneoperationer som har nämnts i punkt 269 ovan faktiskt hade tillämpats av SRB. Det ska för övrigt tilläggas att i den matematiska formel som anges i skäl 48 i det angripna beslutet omnämndes inte dessa.
- 271 Liknande bristande överensstämmelser påverkar även det sätt på vilket koefficienten på 1,35 procent fastställdes, vilken dock har en mycket viktig roll i den matematisk formel som har nämnts i punkt 255 ovan. Denna koefficient skulle nämligen kunna förstås så, att den bland andra parametrar grundar sig på den prognostiserade ökningen av de garanterade insättningarna under de återstående åren av den inledande perioden. Detta överensstämmer emellertid inte med de förklaringar som SRB gav vid förhandlingen, av vilka det framgår att denna koefficient fastställdes för att kunna motivera resultatet av beräkningen av beloppet för den årliga målnivån, det vill säga efter det att SRB hade beräknat detta belopp med tillämpning av de fyra steg som det har redogjorts för i punkterna 257–260 ovan och särskilt genom att det belopp som erhöles genom att dra av de disponibla finansiella medlen i SRF från den slutliga målnivån dividerades med tre. Detta tillvägagångssätt framgår inte på något sätt av det angripna beslutet.
- 272 Vidare ska det erinras om att enligt faktabladet låg den uppskattade slutliga målnivån på en skala mellan 70 och 75 miljarder euro. Denna skala överensstämmer dock inte med skalan för ökningstakten för garanterade insättningar på mellan 4 procent och 7 procent som anges i skäl 41 i det angripna beslutet. SRB uppgav nämligen vid förhandlingen att den, vid fastställandet av den årliga målnivån, hade beaktat en ökningstakt för garanterade insättningar på 4 procent – som var den lägsta procentsatsen i den andra skalan – och att den på så sätt hade fått fram den uppskattade slutliga målnivån på 75 miljarder euro – som utgjorde det högsta värdet i den första skalan. Det visar sig således föreligga en brist på överensstämmelse mellan dessa två skalor. Den skala som avser utvecklingstakten för garanterade insättningar omfattar nämligen även värden som överstiger procentsatsen på 4 procent, vars tillämpning dock skulle ha lett till ett uppskattat belopp för den slutliga målnivån som var högre än dem som ingick i skalan avseende denna målnivå. Vidare är det omöjligt för sökanden att förstå av vilket skäl SRB inkluderade belopp som understeg 75 miljarder euro i den skala som var hänförlig till denna målnivå. För att komma fram till detta var det nödvändigt att tillämpa en procentsats under 4 procent, vilken dock inte omfattas av skalan för ökningstakten för garanterade insättningar. Under dessa omständigheter var sökanden inte i stånd att avgöra på vilket sätt SRB hade använt skalan som avser utvecklingstakten för dessa insättningar för att komma fram till beräkningen av den uppskattade slutliga målnivån.
- 273 Härav följer, vad beträffar fastställandet av den årliga målnivån, att den metod som faktiskt tillämpades av SRB, vilken tydligt angavs vid förhandlingen, inte motsvarar den metod som beskrivs i det angripna beslutet, vilket gör att de faktiska skälen, med hänsyn till vilka denna målnivå fastställdes, inte kunde identifieras på grundval av det angripna beslutet vare sig av instituten eller av tribunalen.

274 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att det angripna beslutet är bristfälligt motiverat vad gäller fastställandet av den årliga målnivån. Därför ska det angripna beslutet ogiltigförklaras.

C. Slutsats

275 Efter denna officialprövning konstaterar tribunalen att det angripna beslutet är bristfälligt motiverat vad gäller fastställandet av den årliga målnivån. Eftersom dessa brister i sig är av sådan art att de kan ligga till grund för en ogiltigförklaring av det angripna beslutet, ska beslutet ogiltigförklaras i den del det avser sökanden.

[*utelämnas*]

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

- 1) Beslut SRB/ES/2021/22 av Gemensamma resolutionsnämnden (SRB) av den 14 april 2021 angående beräkningen av förhandsbidragen för år 2021 till den gemensamma resolutionsfonden ogiltigförklaras i den del beslutet avser Max Heinr. Sutor OHG.**
- 2) Verkningarna av beslut SRB/ES/2021/22 ska, i den del beslutet avser Max Heinr. Sutor OHG, bestå fram till dess att ett nytt beslut från SRB om fastställande av detta instituts förhandsbidrag till den gemensamma resolutionsfonden för bidragsperioden 2021 har trätt i kraft, inom en rimlig tidsfrist som inte får överstiga sex månader från den dag då förevarande dom meddelas.**
- 3) SRB ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Max Heinr. Sutor OHG.**

Kornezov

De Baere

Petrлік

Kecsmár

Kingston

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 maj 2024.

Underskrifter